

آشنایی با تاریخچه مشعل المپیک

این مشعل برای برگزاری جشن دزدیدن آتش از زئوس خدای یونان توسط پرومتئوس است که در یونان باستان ریشه دارد؛ زمانی که آتشی در طول المپیک باستانی روشن نگاهداشته شد.

مشعل المپیک (Olympic Torch) و یا شعله المپیک (Olympic Flame) از جمله معروفترین نمادهای بازی‌های المپیک است.

این مشعل برای برگزاری جشن دزدیدن آتش از زئوس خدای یونان توسط پرومتئوس است که در یونان باستان ریشه دارد؛ زمانی که آتشی در طول المپیک باستانی روشن نگاهداشته شد.

مشعل المپیک مجدداً در بازی‌های المپیک تابستانی ۱۹۲۸ آمستردام معرفی شد و از آن موقع تا کنون همیشه بخشی از بازی‌های المپیک نوین بوده است.

اما در المپیک نوین، هدف از حمل مشعل المپیک روشن کردن آتش در استادیوم محل برگزاری مسابقات است. این شعله تا پایان بازی‌ها روشن می‌ماند.

آتش المپیک به طور سنتی در محل اصلی بازی‌ها در المپیا در یونان روشن می‌شود. برای روشن کردن آتش با استفاده از نور خورشید، از یک آیین استفاده می‌شود و اگر در آن روز هوا آفتابی نباشد، با مشعلی که در تمرینات پیش از مراسم رسمی از آن استفاده می‌شود، آتش المپیک را روشن می‌کنند.

در المپیک نوین که مشعل را از یونان به مکان‌های مختلف از پیش تعیین شده منتقل می‌کند، هیچ سابقه باستانی ندارد. نخستین حمل مشعل برای بازی‌های المپیک زمستانی نیز در سال ۱۹۵۲ در بازی‌های اسلو انجام شد.

در ادامه، پیشینه‌ای مختصر از مشعل المپیک بین سال‌های ۱۹۳۶ تا ۲۰۱۲ ارائه شده است:

برلین، تابستان ۱۹۳۶:

نخستین بار توسط کارل دیم با پشتیبانی جوزف گوبلز در المپیک برلین ۱۹۳۶ انجام شد. در واقع این کار برای توسعه ایدئولوژی نازی انجام شد.

مشعل المپیک اولین بار در آستانه مسابقات برلین به صحنه آمد. والتر لمکه مجسمه ساز آلمانی آن را طراحی و توسط شرکت آلمانی فردریش کروپ، غول صنایع فلزی و تسلیحات آن را تولید کرد.

در آن دوره ۳۸۴۰ مشعل برای ۳۳۳۱ دونه ساخته شد. این مشعل‌ها دو مجموعه فیوز جداگانه داشتند تا به محض خاموش شدن شعله، با جرقه‌ای دیگر مشعل دوباره شعله ور شود.

طول آنها ۲۷ سانتیمتر، وزن آنها ۴۵۰ گرم و از جنس فولاد ساخته شده بود.

لندن، تابستان ۱۹۴۸:

بار آخری که مسابقات المپیک و مشعل این مسابقات به بریتانیا آمد تابستان سال ۱۹۴۸ بود.

طراح آن مشعل رالف لیورز بود که به معماری دوران باستان علاقه فراوانی داشت.

او می‌بایست مشعلی را طراحی می‌کرد که تولید آن بسیار ارزان می‌بود و سراسر طول اروپا را طی می‌کرد.

آن دوره از مسابقات المپیک به خاطر دشواری‌های اقتصادی پس از جنگ جهانی دوم « مسابقات ریاضت نام گرفته بود.

دو نوع مشعل تولید شد، یکی از جنس آلومینیوم که سوخت آن ترکیبی از هکزامین و نفتالین بود و دیگری برای بخش نهایی حمل مشعل در داخل ورزشگاه، از جنس فولاد با سوخت منیزیم ساخته شد تا شعله آن در نور روز نیز قابل رویت باشد.

بعد از جنگ جهانی دوم، حمل مشعل المپیک مجدداً در بازی‌های ۱۹۴۸ لندن از سر گرفته شد و این مشعل توسط یک ایتالیایی از خیابان‌های شهر باری در ایتالیا حمل شد و به لندن رسید.

اسلو، زمستان ۱۹۵۲:

مشعل اولین بازی‌های المپیک زمستانی نه در یونان باستان بلکه در مورگدال، محل برگزاری مسابقات پرش با اسکی در نروژ مورد استفاده قرار گرفت.

در کشور نروژ مردم قرن‌های متمادی از مشعل برای اسکی در شب استفاده می‌کردند.

طرحی که در این سال اجرا شد این بود که با شعله‌های مشعل به شهر اسلو « پیام تبریک ارسال شود.

۹۵ مشعل با دسته‌های ۲۳ سانتیمتری زیر یک تسمه طاق مانند و بیضی شکل قرار داده شد و پیکانی درخشان بین شهر اسلو تا مورگدال آنها را تزیین می‌کرد.

هلسینکی، تابستان ۱۹۵۲:

به جای صدها مشعل، این بار فقط ۲۲ مشعل و ۱۶۰۰ کپسول گاز تولید شد تا این مشعل‌ها را روشن نگاه دارد.

هر دونه مرد یک کیلومتر و دونه‌های زن مسافت کوتاه‌تری بامشعل می‌دویدند.

مشعل‌ها بین این دونندگان دست به دست می‌شد و پس از هر ۲۰ دقیقه با مشعل دیگری که کپسول گاز آن پر بود تعویض می‌شد.

کاسه مشعل‌ها از جنس نقره و وزن کل آن حدود ۶۰۰ گرم بود. دسته‌ها از جنس چوب بودند که خراطی‌های منحنی شکل داشت.

پس از پایان مسابقات این مشعل‌ها به کمیته بین‌المللی المپیک و سایر نهادهای ورزشی اهدا شدند.

کورتینا دامپتسو، زمستان ۱۹۵۶:

آتش مسابقات المپیک زمستانی این سال در شمال ایتالیا، در معبد ژوپیتر بر فراز کاپیتول یکی از هفت تپه حومه شهر رم برافروخته شد.

دلیل آن این بود که کمی قبل از شروع این مسابقات، شهر رم به عنوان میزبان مسابقات المپیک تابستانی سال ۱۹۶۰ انتخاب شده بود. یک مشعل سه پایه ای که از المپیا یونان فرستاده شده بود، مورد استفاده قرار گرفت.

اولین ورزشکاری که مشعل این مسابقات را حمل کرد آدولفو کونسولینی، دونده بازی های المپیک بود. بخشی از مسیر حمل مشعل توسط افرادی که اسکیت به پا داشتند طی شد.

ملبورن، تابستان ۱۹۵۶:

گفته می شود که مشعل این دوره المپیک از طراحی رالف لیورز برای مشعل المپیک لندن الهام گرفته است.

در شهر استکهلم مراسم اسب دوانی برگزار شد و بنابراین مشعل به سوئد و از آنجا به استرالیا سفر کرد.

در خود استرالیا مسیر حمل مشعل به خاطر وقوع سیلاب و برای پرهیز از جاده های خاکی به ناگزیر تغییر کرد.

در این مشعل یک چراغ مخصوص کار در معادن نیز نصب شده بود که در صورت خاموش شدن شعله، نور آن قطع نشود.

مدت زمانی که هر یک از حمل کنندگان مشعل مسیر یک مابلی خود را طی کردند بسیار متفاوت است چون بخشهایی از این مسیر از مناطق استوایی و یا آب و هوای ناملایم عبور می کرد.

این مشعل به نوبت توسط ۳۱۱۸ دونده حمل شد و پس از طی بیست هزار و ۴۷۰ کیلومتر بالاخره به ملبورن رسید.

در المپیک ۱۹۵۶ ملبورن، ران کلارک، دونده استرالیایی، برای روشن کردن آتش المپیک انتخاب شد.

اسکوا ولی، زمستان ۱۹۶۰:

مسئولیت جشن و تزیینات این دوره از مسابقات المپیک زمستانی که در ایالت کالیفرنیا آمریکا برگزار شد به شرکت سینمایی دیزنی سپرده شد.

جان هنج یکی از طراحان ارشد این موسسه در طراحی مشعل این المپیک تا حد زیادی به طرح مشعل المپیک های لندن و ملبورن وفادار ماند.

مثل مسابقات المپیک زمستانی اسلو، این بار نیز مشعل در روستای مورگدال در کشور نروژ و در اتاق سوندره نورهایم، پایه گذار اسکی مدرن روشن شد.

رم، تابستان ۱۹۶۰:

مشعل این المپیک از جنس برنز، وزن آن ۵۸۰ گرم، شکل آن به صورت یک استوانه بسیار باریک و فلوت مانند بود و از نمونه هایی که در بناهای دوران باستان دیده می شد، الهام گرفته بود.

المپیک تابستانی 2012 لندن

دهکده المپیک لندن

حمل مشعل از یونان شروع شده و همان مسیری را طی کرد

که در عهد باستان مردم یونان برای تصرف سیسیل، حرکت به سمت شمال شبه جزیره ایتالیا و سکونت در #171; ماگنا گرسیا» یا یونان بزرگ در پیش گرفته بودند.

اینزبروک، زمستان ۱۹۶۴:

ژوزف ریدر قهرمان اسکی مسابقات المپیک زمستانی ۱۹۵۶ با حمل مشعل به جایگاه آتشگاه، شعله های آغاز این مسابقات را برافروخت.

تاریخچه المپیک

تاریخچه دهکده المپیک

پرچم المپیک

این دوره از المپیک زمستانی، تحت تاثیر مرگ دو ورزشکار به هنگام تمرین و کمبود برف کافی قرار گرفت.

توکیو، تابستان ۱۹۶۴:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک از طریق هوایی، زمینی و دریا از المپیا در یونان به توکیو سفر کرد.

در خود ژاپن مشعل در چهار مسیر متفاوت به طور همزمان حمل شد و در توکیو این مسیرها به یکدیگر پیوستند.

یوشینوری ساکای، مرد جوانی که همزمان با بمباران اتمی هیروشیما در روز ششم ماه اوت ۱۹۴۵ متولد شده بود، آخرین دونده ای بود که مشعل را حمل کرده و آتشگاه را برافروخت.

به هنگام ورود مشعل به ورزشگاه، عترافشان های بزرگی که در جایگاه تماشاچیان نصب شده بودند عطر گل داوودی را در فضای ورزشگاه پخش کردند.

اما در سال ۱۹۶۴، کسی که در روز انفجار اتمی هیروشیما به دنیا آمده و ملقب به #171; بچه هیروشیما» شده بود، آتش بازی های المپیک توکیو را روشن کرد.

گره‌نوبل، زمستان ۱۹۶۸:

مشعل این دوره مسابقات المپیک که از جنس برنز و استیل ساخته شده بود سفر پرماجرایی را در خاک فرانسه طی کرد.

حمل کنندگان مشعل مسیر کوهستانی پوی دو سانسی را در اوایل ماه ژانویه و همراه با برف و بوران شدید طی کردند.

این مشعل توسط یک قهرمان شیرجه که آن را با دست خود از آب بیرون نگاه داشته بود از آب های بندر قدیمی ماری نیز عبور کرد. مکزیکو، تابستان ۱۹۶۸:

سه هزار مشعل این مسابقات به شکل یک دسته درهم تنیده از شاخه های گیاهان طراحی شده و لوگوی این دوره از مسابقات نزدیک دهانه سوزان مشعل نصب شده بود.

این مشعل مسیر حرکت کریستف کلمب کاشف قاره آمریکا، از خاک اسپانیا تا مکزیک را طی کردند. برای اولین بار در تاریخ المپیک آتشفشان توسط یک ورزشکار زن مکزیکی به نام انریکیتا باسیلئو روشن شد. ترکیب سوخت جامدی که برای این مشعل ها تهیه شده بود بسیار خطرناک بود. در طول مسیر حمل مشعل، چند مورد انفجارهای کوچک روی داد و تعدادی از ورزشکاران دچار سوختگی سطحی شدند. در سال ۱۹۶۸، دست‌اندرکاران المپیک مکزیکو سیتی، شکل مشعل المپیک را تغییر دادند. ساپورو، زمستان ۱۹۷۲:

مشعل های این دوره از مسابقات در ژاپن در چند مسیر گوناگون و همزمان حمل شد تا تعداد هر چه بیشتری از دستداران بتوانند شاهد این رویداد باشند.

حمل کنندگان مشعل کودکان و جوانان بین سن ۱۱ تا ۲۰ سال بودند. شکل مشعل مثل یک کوره کوچک استوانه مانند به طول ۵۵ سانتیمتر بود. دسته های این مشعل آلومینیمی شبیه به دسته‌های ماهی تابه داشت.

طراح آن مونه میچی یانگی طراح ژاپنی بود که به خاطر طراحی چهارپایه هایی موسوم به «چهارپایه پروانه وار» شهرت فراوانی داشت. مونیخ، تابستان ۱۹۷۲:

بخش زیادی از طراحی های این دوره از مسابقات المپیک از طرح های ورزشی اوتل آیچر الهام گرفته بود. مشعل این مسابقات گازسوز بود و از سه قطعه جداگانه از ترکیب فولاد نیکل- کروم ساخته شده بود. دسته، بدنه و لوله آتش آن با پیچ و مهره به یکدیگر وصل می شدند.

با انجام آزمایش های مختلف مقاومت آن در برابر شرایط آب و هوایی ناملایم سنجیده شده بود. ولی درجه حرارت بالا، مثل حرارت ۴۶ درجه سانتیگراد در مسیر یونان به آلمان در نظر گرفته نشده بود. به همین خاطر در بخشی از این مسیر مشعل های ویژه ای به کار گرفته شد که با استفاده از نیروی فشار شعله ور می ماندند. اینزبروک، زمستان ۱۹۷۶:

مشابه مسابقات مونیخ، مشعل این دوره از المپیک زمستانی نیز طرح سه بعدی حلقه های المپیک را برخوردار داشت. در افتتاحیه این مسابقات دو آتشفشان روشن شد که نمادی بود از برگزاری دو دوره از مسابقات المپیک زمستانی در شهر اینسبروک.

کمیته ملی المپیک

آکادمی ملی المپیک و پارالمپیک

مشعل مسابقات از یونان با هواپیما به شهر وین منتقل و سپس از دو مسیر جداگانه به سوی شمال و جنوب اتریش حمل شد. مونترال، تابستان ۱۹۷۶:

سؤال اصلی که ژرژ اوئل و میشل دایایر طراحان مشعل این دوره مسابقات از خود می پرسیدند این بود که این مشعل در برابر دوربین های تلویزیون چگونه ظاهر خواهد شد. مشعلی که آنها طراحی کردند قرمز و سیاه بود و چند نمونه مخصوص از این مشعل ها به رنگ طلایی و سیاه برای بخش های تشریفاتی برنامه ساخته شد.

برای اولین بار شعله های مشعل توسط اشعه لیزر و با استفاده از ماهواره از آتن به اوتاوا منتقل شد. ولی سوخت مشعل ها مثل دوران باستان روغن زیتون بود. در روز ۲۲ ماه ژوئیه شعله های آتشفشان این مسابقات بر اثر یک طوفان شدید خاموش شد و با استفاده از سیستم جایگزین باری دیگر آتش در آن افروخته شد. لیک پلاسید، زمستان ۱۹۸۰:

ظاهر مشعل های این دوره از مسابقات المپیک زمستانی باری دیگر به طرح بشقابک دسته دار بازگشت. برای اولین بار شمار حمل کنندگان مشعل بسیار کم بود و ۲۶ زن و ۲۶ مرد را شامل می شد که هر کدام نماینده یکی از ایالت های آمریکا بودند.

تمام آنها ورزشکارانی با سوابق درخشان در رشته های ورزشی خود بودند. مسیر حرکت مشعل از سواحل شرقی آمریکا جائیکه اولین مهاجران انگلیسی زبان در آمریکای شمالی سکنی گزیدند، آغاز شده و در طول راه از نقاط تاریخی دیگر عبور می کرد. مسکو، تابستان ۱۹۸۰:

طرح مشعل این دوره از مسابقات المپیک با تمام موارد قبلی تفاوت داشت.

مشعل از جنس طلا و نقره بود، در نوک آن محفظه ای شبیه به جام قرار داشت که آتش در آن می سوخت و دسته آن توسط یک صفحه ایمنی محافظت می شد.

مدال المپیک پکن

طراح این مشعل بوریس توچین بود و شرکت های صنعتی شهر لنینگراد برای این مناسبت ۶۲۰۰ مشعل ساختند. طرح این مشعل به عنوان یک اختراع دولت اتحاد جماهیر شوروی و با شماره جواز ۷۲۹۴۱۴ ثبت شد. سارایه وو، زمستان ۱۹۸۴:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی توسط شرکت ژاپنی تولیدات ورزشی به نام میزونو طراحی و ساخته شد. این مشعل یک سطح قاعده و یک کوره لوله مانند داشت و آرم المپیک روی بدنه آن نصب شده بود.

پارالمپیک ۲۰۱۲ لندن

مشعل از دو مسیر متفاوت خاک یوگسلاوی را طی کرد به طوری که در مسیر خود از تمام نواحی و شهرهای مهم این کشور عبور کرد. فروپاشی یوگسلاوی پنج سال بعد از این مسابقات آغاز شد. لس آنجلس، تابستان ۱۹۸۴:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک از جنس آلومینیوم پوشیده در لعاب برنجی ساخته شده و دسته آن پوشش چرمی داشت. روی آن تصویری از محل برگزاری مسابقات المپیک سالهای ۱۹۳۲ و ۱۹۸۴ در کالیفرنیا نصب شده بود. اما دولت آمریکا هر کیلومتر از مسیر حمل مشعل توسط دوندگان را به قیمت سه هزار دلار فروخت. این اقدام بسیار بحث برانگیز و موجب خشم یونانیان شد.

دو ساعت مانده به آغاز حمل مشعل، دولت اتحاد جماهیر شوروی این مسابقات را تحریم کرد که اقدامی تلافی جویانه در برابر تحریم مسابقات المپیک مسکو توسط آمریکا بود.

با این همه هزاران نفر از مشتاقان در مسیر حرکت مشعل المپیک گرد آمدند. کلگری، زمستان ۱۹۸۸:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی با الهام گرفتن از بنای معروف برج کلگری طراحی شد.

وزن آن سنگین تر از همیشه، حدود یک کیلو و هفتصد گرم بود و از چوب های افرای کانادایی و بشقابکی از جنس آلومینیم برای آتشگاه ساخته شد.

المپیک نوین

شعار باستانی بازی های المپیک: سریعتر، بلندتر و نیرومندتر، روی آن حک شده بود. سئول، تابستان ۱۹۸۸:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک توسط شرکت تولید مواد منفجره کره جنوبی طراحی و ساخته شد. طرح آن تا حد زیادی از مشعل المپیک آمریکا الهام گرفته بود. بدنه آن از جنس فلز برنج و دسته آن پلاستیک و چرم بود.

این مشعل با نقش های سنتی کره از جمله دو اژدها که نماد همزیستی بین شرق و غرب است تزیین شده بود.

این مشعل را در مسیر حرکت خود که حدود ۴۱۶۰ کیلومتر بود و ۲۲ روز طول کشید، ۱۴۶۷ دونده به کمک هزاران نفر دستیار و محافظ حمل کردند.

آلبرتیول، زمستان ۱۹۹۲:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی از جنس فولاد بود.

شمای آن آغازگر دوران استفاده از طراحی های بسیار مدرنی بود که توسط هنرمندان صاحب نام طراحی می شوند.

در این دوره برگزار کنندگان فرانسوی مسابقات طراحی مشعل را به فیلیپ استارک سپردند که به خاطر طراحی مبلمان و محصولات دیگر شهرت بین المللی داشت.

فیلیپ استارک ده سال قبل از آن، فضای داخلی منزل فرانسوا میتران، رئیس جمهور وقت فرانسه را طراحی و بازسازی کرده بود. بارسلون، تابستان ۱۹۹۲:

مشعل این دوره از مسابقات توسط آندره ریکارد هنرمند بارسلونی طراحی شده بود.

وی سعی کرد که آن را با حال و هوا و چاشنی لاتین طراحی کند.

مسیر حرکت مشعل از ۶۵۲ شهر و روستای اسپانیا عبور کرد و در برخی از مناطق کم جمعیت این مشعل توسط دوچرخه سواران حمل شد.

آتشگاه استادیوم المپیک مونته‌نویک در شهر بارسلون با یک پیکان مشتعل روشن شد.

این تیر آتشین را آنتونیو ربویو قهرمان اسپانیایی در رشته تیر و کمان مسابقات المپیک معلولان از کمان خود رها کرد.

در المپیک ۱۹۹۲ بارسلونا، از آنتونیو ربولو خواسته شد تا آتش المپیک را با پرتاب تیری شعله ور، روشن کند.

هر چند شک و تردیدهایی در این مورد که آتش را تیر او روشن کرد یا کنترل از راه دور، وجود دارد.

لیلهامر، زمستان ۱۹۹۴:

برای اولین بار قرار شد که مسابقات المپیک زمستانی و تابستانی نه در یک سال بلکه هر دو سال یک بار برگزار شوند.

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی بسیار نازک و ظریف ساخته شده بود.

نحوه ساخت آن طوری بود که می بایست در برابر باد شدید مقاوم باشد و بتوان آن را توسط ورزشکاران رشته پرش اسکی در مراسم افتتاحیه مسابقات حمل کرد.

این بار نیز آتش اولیه در موردگال نروژ روشن شد که محل برگزاری اولین المپیک زمستانی بود.

مسیر حمل مشعل ۱۲ هزار کیلومتر بود. اما یونان به ترکیب آتش موردگال با آتش المپیا اعتراض کرد. ولی در نهایت آتش المپیا به لیلها مر رسید.

در مراسم افتتاحیه سال ۱۹۹۴ بازی‌های لیلمار هم، یک اسکی‌باز به نام اشتاین گروبن، برای روشن کردن شعله، با اسکی پرشی انجام داد.

آتلانتا، تابستان ۱۹۹۶:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک توسط مالکولم گریپر طراحی شده بود.

این مشعل به پیروی از مشعل‌های دوران باستان به شکل چندین شاخه نی بود که با طناب به یکدیگر بافته شده اند.

۲۲ شاخه نی مانند از جنس آلومینیوم هر یک نماد یکی از دوره های مسابقات المپیک قبلی بودند.

دسته اصلی آن از جنس چوب بود و از نظر قامت بلندترین مشعلی بود که تا آن زمان برای المپیک‌های تابستانی طراحی و ساخته شده بود.

پس از آنکه در عمل چند شاخه از آلومینیوم ها ذوب شدند در نحوه ساخت آن تغییراتی داده شد.

شعله های این مشعل به خوبی دیده نمی شد در مسیر حمل آن در خاک یونان چندین بار شعله های آن خاموش شد.

ناگانو، زمستان ۱۹۹۸:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی از سبک طراحی سنتی ژاپن به نام تایماتسو الهام گرفته و در عین حال عناصر مدرن نیز در آن ترکیب شده بود.

از ویژگی های آن رعایت دقیق تر مسائل محیط زیستی بود، سوخت آن کم ضررتر و بدنه آن از جنس آلومینیوم بود.

ورزشگاه المپیک لندن

نوک این مشعل که به شکل یک شش ضلعی بود نماد بلورهای یخ تلقی می شد و بدنه بیرونی آن به رنگ نقره ای بود تا سرما و رنگ یخبندان در زمستان را منعکس کند.

سیدنی، تابستان ۲۰۰۰

مشعل این دوره از مسابقات المپیک با الهام گرفتن از بنای مشهور ساختمان اپرای سیدنی، شکل منحنی بومرنگ، و رنگ آبی اقیانوس طراحی شد.

سه عنصر اصلی در طراحی و ساخت این مشعل در عین حال نماد خاک، آب و آتش هستند.

پس از حمل این مشعل در خاک یونان که ده روز طول کشید، به استرالیا منتقل شده و بخش اعظم خاک این کشور را طی کرد.

کتی فریمون دونده زن استرالیایی که از نژاد بومیان این کشور است مشعل را به استادیوم آورد و آتشگاه را برافروخت. وی در مسابقات دو چهار صد متر بانوان صاحب مدال طلا شد.

در سال ۲۰۰۰ حمل مشعل در استرالیا در مکان مقدس «اولورو» آغاز و در سیدنی پایان یافت.

سالت لیک سیتی، زمستان ۲۰۰۲:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی با الهام گرفتن از شکل قندیل طراحی شده و از جنس فلزات نقره و سرب معادن غرب آمریکا ساخته شد.

شعار تبلیغاتی این دوره المپیک « بود و مشعل طوری طراحی شده بود که این شعار را ترویج کند.

دهانه مشعل یک پوشش شیشه ای داشت گو اینکه شعله های آن در درون یخ می سوزند.

گروهی از خانواده های قربانیان حملات یازده سپتامبر سال ۲۰۰۱ همراه با حمل کننده مشعل مسیر ورود به استادیوم المپیک را طی کردند.

گاهی مواقع می‌آید که مشعل المپیک به طور تصادفی خاموش می‌شود ولی معمولاً یک شعله دیگر همراه مشعل اصلی، به شکل فانوس حمل می‌شود.

این فانوس المپیک مربوط به سال ۲۰۰۲ و حمل مشعل «سالت لیک سیتی» از «ویچیتا» در کانزاس است.

آتن، تابستان ۲۰۰۴:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک که توسط آندرناس باروتسوس طراح صنعتی یونانی طراحی شد.

این طرح مثل مشعل های دوران باستان به شکل برگ‌های زیتون بود و از جنس منیزیم و چوب ساخته شد.

مسیر حمل مشعل المپیک ۵ قاره را در برگرفت و ۲۶۰ میلیون نفر در شهرهای مختلف جهان توانستند مشعل را ببینند.

طراحی این مشعل به گونه ای بود که از دست حمل کننده تا دهانه مشعل اجزای این مجموعه پیوستگی موزونی داشت.

تورین، زمستان ۲۰۰۶:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی توسط یک شرکت ایتالیایی طراحی اتومبیل به نام پینینفارینا طراحی شده بود.

ظاهر این مشعل از طرح های قدیمی این شرکت برای کارخانجات اتومبیل سازی سرشناس جهان مثل فراری، مازراتی، رولزرویس و جگوار بهره برده است.

این مشعل به یک چوب اسکی شباهت داشت و از شکل کوهستان الهام گرفته بود. شعله در اطراف دهانه آن می سوخت. اما به خاطر وزن سنگین آن که قریب دو کیلو بود مورد انتقاد قرار گرفت. در سال ۲۰۰۶، مشعل بازی‌های المپیک زمستانی تورین از پل #171; سنت انجلو» در رم عبور کرد. پکن، تابستان ۲۰۰۸:

شکل مشعل این دوره از مسابقات المپیک شبیه به طومار یا لوح کاغذی بود. عباراتی به زبان چینی به معنای خوش اقبال و یا ابرخوش یمن برگرفته از افسانه های چینی، با هدف رساندن پیام همزیستی موزون در میان ملل جهان روی آن حک شده بود.

در عین حال این مشعل قرار بود نمادی باشد از یک مناسبت ورزشی مردمی، متکی به تکنولوژی مدرن و احترام به محیط زیست. مسیر حمل مشعل بسیار بلندپروازانه و طولانی بود و از پنج قاره جهان عبور می کرد. اما با توجه به مسائل سیاسی مربوط به حکومت چین عبور مشعل در برخی از شهرهای جهان به مناسبتی برای اعتراض علیه دولت چین بدل شد.

پیش از المپیک ۲۰۰۸ پکن، عبور مشعل المپیک از بعضی از شهرها با اعتراضاتی از سوی طرفداران استقلال تبت رو به رو شد از جمله این اعتراضات در سانفرانسیسکو.

یک روز پیش از آغاز المپیک ۲۰۰۸ پکن، هزاران داوطلب روی قسمتی از دیوار چین گردهم آمدند. ونکوور، زمستان ۲۰۱۰:

مشعل این دوره از مسابقات المپیک زمستانی توسط یک شرکت حمل و نقل کانادایی به نام بمباردیر و هادسونز بی طراحی و ساخته شد.

ارتفاع مشعل بسیار بلند و حدود ۹۵ سانتیمتر بود و با یک کیلو و ۶۰۰ گرم جزو سنگین ترین مشعل های تاریخ المپیک بود. برای طراحی شمای این مشعل از خط هایی که چوب اسکی در زمین برفی به جای می گذارد و مناظر طبیعی کانادا الهام گرفته‌اند. نقش یک برگ افرا، سمبل ملی کانادا بر بدنه این مشعل سفید کنده کاری شده بود.

علاوه بر این شعار این دوره از مسابقات المپیک و همینطور سمبل شهر ونکوور یعنی اینوکشوک روی آن نقش بسته بود. این نقشی است شبیه پیکر انسان که بومیان شمال کانادا با روی هم ریختن تلی از سنگ می سازند.

سفر مشعل المپیک ۲۰۱۰ ونکوور، طولانی‌ترین سفر در داخل یک کشور در تاریخ المپیک بود. لندن، تابستان ۲۰۱۲:

شهر لندن برای سومین بار میزبان بازی‌های المپیک باشد. برای المپیک لندن مشعلی سه وجهی طراحی شده است. این مشعل، طلائی و از ورقه‌هایی از جنس آلومینیوم ساخته شده است.

هر مشعل ۸۰۰۰ سوراخ دارد که سمبل شمار حمل کنندگان مشعل است.

این مشعل ۸۰ سانتی متر و یکی از بلندترین مشعل‌های المپیک و همچنین از سبک ترین آنهاست.

وزن آن، با در نظر گرفتن قسمت خروجی گاز، بین ۸۰۰ تا ۸۵۰ گرم است. طراحی مشعل به صورتی است که امکان حمل آسان آن را توسط حاملان جوانتر می دهد.

در اردیبهشت سال 2012 طی مراسم ویژه‌ای در تپه باستانی المپیا در یونان، مشعل بازی‌های المپیک تابستانی ۲۰۱۲ لندن روشن شد. مشعل المپیک ۲۰۱۲ لندن توسط #171; اینو منه‌گاکی» بازیگر یونانی طی مراسمی در معبد هرا کنار استادیوم باستانی بازی‌های المپیک روشن شد.

این مشعل پس از عبور از شهرهای مختلف یونان روز ۲۸ اردیبهشت سال 1391 به استادیوم پاناتینایکو آتن منتقل و با آغاز سفر ۷۰ روزه خود پس از ورود به بریتانیا در سراسر این کشور توسط ۸ هزار نفر حمل شد.

مشعل المپیک بازی های ۲۰۱۲ لندن به شکل مخروطی سه ضلعی طراحی شده است. سطح آن دارای حفره های متعدد است تا درخشش شعله‌های آتش از لابه‌لای آن نمایان شود.

مشعل سه گوش سی‌امین دوره بازی‌های المپیک تابستانی همچنین تداعی کننده ادوار میزبانی لندن در سال‌های ۱۹۰۸، ۱۹۴۸ و ۲۰۱۲ است.